Република Србија
УПРАВНИ СУД
Одељење у Новом Саду
III-2 У. 4295/10 (2008)
Дана 08.10.2010. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд у већу судија: Мирјана Цветковић председник већа, др Владан Станојев и Сузана Гудураш, чланови већа, са саветником суда Весном Слијепчевић, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиоца млдб. А.А. чији је законски заступник Б.Б. из ..., ул. ... бр. ..., ради поништаја решења туженог Републичког завода за здравствено осигурање, др Александра Костића бр. 9, Београд, 11 број 59.2-12/08 од 04.06.2008. године, у предмету коришћења здравствене заштите у иностранству и упућивања на лечење, у нејавној седници већа одржаној дана 08.10.2010. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ ОДБИЈА.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је жалба Б.Б. из ... за сина малолетног А.А., изјављена против решења Комисије за коришћење здравствене заштите у иностранству и упућивање на лечење у иностранство 03/2 број 59.1-67/08 од 08.05.2008. године, као неоснована, а којим решењем је одбијен као неоснован захтев Б.Б. којим тражи да му се призна право на накнаду трошкова лечења сина А.А. обављеног у УК у Будимпешти дана … 2007. године (PET/CT) уз образложење да је пацијент лечен у иностранству, а да претходно није поднет захтев за упућивање на лечење у иностранству, нити је упућен на исто, те је сходно члану 4. Правилника о условима и начину упућивања осигураних лица на лечење у иностранству захтев одбијен као неоснован.

Тужилац је дана 19.06.2008. године, поднео тужбу Врховном суду Србије која је заведена под бројем У 4645/08. У тужби наводи да је погрешно утврђено чињенично стање јер тужилац није лечен у Будимпешти већ је извршно његово снимање на апарату који код нас не постоји, а снимање је било неопходно ради даљег лечења. С обзиром да је конзилијум лекара потписао упут за снимање то је било неопходно извршити ово снимање, те се није могао чекати налог или решење о упућивању на лечење у иностранство, јер то не би било сврсисходно. Предлаже да суд тужбу уважи и оспорено решење поништи.

У одговору на тужбу, тужени орган је у свему остао код разлога из образложења оспореног решења и предложио је да суд тужбу одбије, као неосновану.

Управни суд је преузео нерешене предмете Врховног суда Србије и Окружних судова 01.01.2010. године, на основу члана 77. став 1. Закона о управним споровима („Сл. Гласник РС“ бр. 111/09) члана 29. став 1. и члана 90. став 1. Закона о уређењу судова („Сл. Гласник РС“ бр. 116/08 и 104/09).

По оцени навода тужбе, одговора на тужбу и свих списа ове управне ствари Управни суд је нашао:

Тужба је неоснована.

Правилно је поступио тужени орган када је оспореним решењем одбио жалбу тужиоца изјављену против првостепеног решења, налазећи да је то решење донето без повреда правила поступка и да је засновано на правилно утврђеном чињеничном стању и правилном применом материјалног права. Ово стога што је у овој правној ствари неспорно да је тужилац са установљеном дијагнозом отуптовао у иностранство на даље лечење – преглед а без посредства туженог. Тужилац није упућен на преглед у иностранство од стране Републичког завода за здравствено осигурање већ је самоиницијативно отпутовао и обавио лечење – преглед па се тек након тога обратио туженом за накнаду трошкова. Тужилац је сам оценио да је у питању хитност и на своју иницијативу отишао и обавио тај преглед тражећи да му се трошкови накнаде.

Чланом 72. Закона о здравственом осигурању („Службени гласник РС“ број 157/05 и

105/05) прописано је да се осигураном лицу изузетно може одобрити лечење у иностранству на терет средстава обавезног здравственог осигурања за лечење обољења, стања или повреда који се не могу успешно лечити у Републици Србији, а у земљи у којој се осигурано лице упућује постоји могућност за успешно лечење тог обољења, стања или повреде. Ставом 2. истог члана регулисано је да Републички завод за здравствено осигурање доноси општи акт којим ближе уређује услове, начин и поступак као и врсте обољења, стања или повреда за које се може одобрити лечење у иностранству. Упућивање ближе уређено Правилником о условима и начину упућивања осигураних лица на лечење у иностранство („Службени гласник РС“ број 44/07). Чланом 4. Правилника наведено је да осигурано лице које је лечено у иностранству у здравственој установи, а које није упућено на лечење у складу са овим Правилником нема право на накнаду трошкова лечења и средстава обавезног здравственог осигурања. Чланом 12. истог Правилника прописано је да се поступак за упућивање на лечење у иностранство покреће на захтев осигураног лица, родитеља, усвојиоца, или стараоца осигураног лица, а ставом 2. истог члана предвиђено је да се захтев за упућивање на лечење у иностранство подноси на основу предлога стручног конзилијума одговарајуће специјалности референтне здравствене установе, терцијалног нивоа.

Обзиром да тужилац није упућен на преглед у иностранство од стране Републичког завода за здравствено осигурање, чињеница коју тужилац истиче да је конзилијум лекара потписао упут за снимање није довољна у овој правној ствари, јер је тужилац управо овај упут конзилијума лекара требао да искористи за подношење захтева Републичком заводу за здравствено осигурање који би на захтев тужиоца овде родитеља, утврдио да ли је неопходно упућивање на лечење у иностранство. Како тужени у конкретном случају није добио потврду од лекарске комисије Републичког завода за здравствено осигурање за лечење– преглед у иностранство, и како није послат од стране Републичког завода здравствено осигурање на лечење у иностранство, по оцени овог суда правилно су првостепени и тужени орган утврдили да није испоштована процедура која је прописана чланом 12. Правилника о условима и начину упућивања осигураних лица на лечење у иностранство. Стога трошкове лечења – прегледа не може да сноси Републички завод за здравствено осигурање.

Суд је ценио и друге наводе које је тужилац истицао у тужби, али налази да они не могу бити од утицаја на другачију оцену законистости оспореног решења.

Сходно наведеним разлозима, налазећи да није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је, сагласно одредби члана 41. став 2. Закона о управним споровима („Службени лист СРЈ“, број 46/96), који се примењује на основу одредбе члана 77. став 1. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“ број 111. од 29.12.2009. године)одлучио као у диспозитиву ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 08.10.2010. године, III-2 У. 4295/10 (2008)

Записничар — Председник већа-судија

Весна Слијепчевић,с.р. — Мирјана Цветковић,с.р.

за тачност отправка
управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ИА